

ליקוטים וסיפורים נפלאים - מקץ

"ואין פותר אותם לפרעה" (מא, ח)

"ואין פותר אותם לפרעה", מבאר רש"י שפותרים היו אותם, אבל לא לפרעה, שלא היה קולם נכנס באזניו, ולא היה לו קורת רוח בפתרוןם, שהיו אומרים: שבע בנות אתה מוליד, שבע בנות אתה קובר.

בספר "שער בת רבים" מבאר את הדברים במשל: פעם אחת ישבו שרי המלך במסיבה ושוחחו ביניהם. שאל אחד מהם: אמרו נא לי, מהו הדבר היקר ביותר? כסף! אמר האחד. כבוד! אמר חברו. ילדים ומשפחה! אמר השלישי.

ואני אומר - נענה אחד השרים - שהמלך הוא החשוב ביותר, כי ללא שלטון המלך היה במדינה מצב של תוהו ובוהו ולא היה לאיש מאיתנו לא כבוד ולא כסף, ואולי גם לא משפחה וילדים!... הסכימו כולם לדעתו.

לימים ישב אותו שר במסיבת איכרים וגם אותם שאל: אמרו נא לי, מהו הדבר היקר ביותר? בהמות! אמר האחד. תפוחי אדמה! אמר חברו. יין! אמר השלישי. ואני אומר - נענה אותו שר ואמר - שהמלך הוא החשוב ביותר!

צחקו כולם לדבריו ואמרו כי אין המלך מעניין אותם כהוא זה... גר הוא בארמון מרוחק ומימיהם לא ראו אותו כלל. כן הוא גם הנמשל: כל אדם חולם מהרהורי ליבו אולם אין דומים הרהוריו ודאגותיו של מלך למחשבותיו של איש פשוט, שכן האדם הפשוט חולם על עניניו הזוטרים ואילו המלך חולם על עניניו שלטון, וכפי שכתוב במדרש (ילקוט שמעוני רמז קמ"ז): "פרעה חולם", וכל הבריות אינן

חולמין? אלא חלומו של מלך - על כל העולם הוא! החרטומים לא השכילו להבין דבר זה, משום כך פתרו את חלומו של פרעה כאילו דאגותיו הם כשל אדם פשוט, אולם יוסף ידע כי הרהוריו של פרעה הם הרהורי מלך ושלטון לכן פתר את חלומו של פרעה כאשר פתר, והדברים התקבלו מיד על לב פרעה.

זה מה שמבאר רש"י: פותרים היו אותם - אבל לא לפרעה! (וקראת לשבת עונג)

"ויהי בבוקר ותפעם רוחו וישלח ויקרא את כל הרטומי מצרים... ואין פותר אותם לפרעה" (מא, ח)

מפני מה מהר פרעה לקרוא לחכמים שיפתרו לו את חלומותיו? והרי יתכן שהחלומות הם דברי שטות והבל! אלא, פרעה ידע שאדם חולם בלילה רק על דברים שחשב עליהם ביום, כפי שאמרו חז"ל (ברכות נה:). שאין מראים לאדם אלא מהרהורי לבו, והרי אדם לא רואה בחלומו פיל הנכנס בחור המחט, משום שלא חשב על דבר זה ביום.

כאשר ראה פרעה בחלומו דבר בלתי הגיוני, פרה אוכלת פרה, שלא כדרכה, ושבלים האוכלות שבלים שאין זה מדרכם, ידע פרעה שהוא מעולם לא חשב על דבר כזה, וממילא אין זה חלום רגיל, אשר בו מראים לאדם מהרהורי לבו.

מכך הסיק פרעה שזהו חלום מיוחד, חלום נבואי. משום כך ביקש למצוא פתרון אשר יניח את דעתו ויסביר לו את פשר החלום הנבואי שחלם. (טעמא דקרא)

"ה' צילך על יד ימינך"

פעם אחת בליל שבת קודש לאחר התפילה ניגש אחד מהחברים הקרובים לרה"צ ר' אשר פריינד ואמר לו: ר' אשר, **הדרך שלך מביאה לדיכאון!**

והסביר: האדם בטבעו רוצה לדעת שיש לו משהו, שהוא עושה משהו, שהוא שווה משהו! ואתה, ר' אשר אומר לאדם - אין לך כלום! אתה לא עושה כלום!

אז **'כלום-כלום-כלום' שווה - דיכאון!!!**

חייך ר' אשר ואמר: אדרבה! אם האדם מכיר שהוא כלום והוא לא יכול לעשות כלום, אז הוא שואל את עצמו: איך בכל זאת אני קיים - ועושה פעולות? מוכרח להיות שיש מישהו שתומך בי! ואם כן, **השמחה הכי גדולה לאדם היא כשהוא יודע שיש לו תומך!!!**

(החיזוק היומי - ספינקא)

"ויבא אל פרעה" (מא, יד)

מה עושה רב בישראל כאשר באים אליו פסולי חיתון ודורשים שישיא אותם, אחרת - הם יפנו לשלטונות הממונים, וילשינו עליו שהוא מסרב? מעשה כזה התרחש אצל הגאון יחזקאל אברמסקי זצ"ל.

בהיותו מכהן כגאב"ד בלונדון, הגיע אליו פעם

יהודי שלא רצה למול את עצמו, וביקש שהגאב"ד יסדר לו חופה וקידושין.

הרב אברמסקי סירב ואז הלך הפוקר ההוא ו'הגיש תלונה' על כך למלכת אנגליה.

המלכה קראה להגר"י אברמסקי, והגאון שלא חת מלהתייבב בפני מלכים ורוזנים ולהסביר את דעת תורתנו הקדושה, הגיע לארמון המלוכה עם הרמב"ם בידיו, והסביר את ההלכה היהודית למלכה דבר דבור על אופנו.

לעי"נ הרה"צ

ר' פנחס בן ר' בנימין בינוש
רוזנבוים זצוק"ל - כ"ו בניסן

לעי"נ האשה החשובה

מרת מרים 'וכבד ב"ר צבי'
ליבוביץ ע"ה - כ"א מר חשוון

ליקוטים וסיפורים נפלאים - מקץ

עברה שעה קלה וכבר הכתירוהו למשנה למלך מצרים, האדירה שבממלכות העולם.

אלא שיש להבין: בתחלה הריצוהו במהירות עצומה כאלו מדובר בפיקוח נפש, ואחר כך נראה כי יש ליוסף הצדיק זמן לגלח ולהחליף שמלותיו. והלא אם היה הדבר בוער כל כך, היו צריכים עבדי פרעה למהרו אל פרעה מיד, כמו רופא או יועץ שנקרא בדחיפות אל המלך ומגיע בלי להתמהמה?

מבאר הספורנו כי ריצה זו מכוונת היתה משמים, "כדרך כל תשועת ה' שנעשית כמו רגע, כאמרו 'כי קרובה ישועתי לבוא', וכאמרו 'לו עמי שומע לי, ישראל בדרכי יהלכו - כמעט (בשעה מועטת. רש"י) אויביהם אכניע ועל צריהם אשיב ידי'. וכך היה ענין (גאולת) מצרים, כאמרו 'כי גורשו ממצרים', כאמרם ז"ל שלא הספיק בצקן של אבותינו להחמיץ וכו'. וכן אמר לעשות לעתיד, כאמרו 'ופתאום יבוא אל היכלו האדון' וכו'."

ולכן אצל יוסף הצדיק, כיון שנגזר עליו לעלות לגדולה, מיד הריצוהו מן הבור, אך לאחר שיצא מן הבור, כבר נהג במנהג מלכות והתגלח שמלותיו, כי אחרי שכבר נגאל, לא היה צריך להריצו.

כך גם יהיה כשיגיע זמן הגאלה: משיח צדקנו יבוא ברגע המדוייק ממש, לפתע פתאום, לא דקה אחת קודם לרגע זה ולא דקה אחריו. רגע אחד נהיה עדיין עמוק בגלות עם כל הצרות והמועקות, וברגע השני תהיה גאולה שלמה. ואולי על זה נאמר "בעתה - אחישנה"... ספק אם יש אדם אחד בעולם, שלא טעם טעם "בור תחתיות" בבעיותיו, ביסוריו, בדאגותיו. בעודנו מתייסרים במצוקותינו, תוהים אנו מדוע לא טורח איש להוציאנו מבור התחתיות, כועסים בלבנו על שאין "מישהו עושה משהו" בענין, אך עלינו לדעת כי ברגע שיגיע

הגאון הראה למלכה את מה שכתוב ברמב"ם (הלכות מילה, פרק א' הלכה ו') ש'מגלגלין עמו' שירצה למול, 'ובצורה זו שאני מסרב לסדר לו חופה וקידושין, אני נחשב כמי שמגלגל עמו שיתרצה למול!'

הרב אברמסקי הסביר את הדברים בצורה הנאותה ביותר, עד שגם המלכה הבינה את העניין, והסכימה עם דעתו של הגאון זצ"ל.

בימיו של ה'נודע ביהודה' אירע גם כדבר הזה, כאשר יהודי כהן ביקש לשאת גרושה, וכשהנוב"י לא רצה לעשות זאת, הלך היהודי והלשין עליו למלכת אוסטריה, מריה תרזה.

המלכה, שידעה על גדלותו של הגאון ההוא, לא מיהרה להוציא עליו גזר דין, אבל ציוותה על ה'נודע ביהודה' שישדר חופה וקידושין לאיש ההוא, אחרת - רע ומר יהיה גורלו.

משראה הנוב"י כך, אמר לכהן שהוא מוכן לסדר לו קידושין... הלך האיש וסידר את כל ענייני החתונה, ובתאריך שנקבע הגיע עם הגרושה ועמד תחת החופה.

בעת הקידושין, כשה'חנת' היה צריך לומר 'הרי את מקודשת לי', אמר לו הנוב"י שיגיד אחריו מילה במילה...

והגאון החל לומר, והאיש אחריו: 'הרי את מקודשת לי כדת המלכה מריה תרזה'... כל הנוכחים פרצו בצחוק מתגלגל.

השלב הבא היה שהקהל עזב את המקום, והותיר את הכהן והגרושה לבדם... הכל ירדו לסוף דעתו של ה'נודע ביהודה', והבינו שכיוון שעשה כך, אין יותר כל אפשרות להלשין עליו למלכה, וגם היא עצמה לא תוכל לצוות עליו מאומה, שכן הוא עשה בדיוק את שהצטווה ממנה, וקידש את הסורר ההוא כדת המלכה מריה תרזה...

הקהל שבא להשתתף בחתונה, הבין אפוא את אשר לפניו, וראה בחוש את חוכמתם של גדולי ישראל, ולכן עזבו את המקום. הבושה שנגרמה לאותו כהן היתה עצומה, וכך יצא הנוב"י, עבד למלך מלכי המלכים, וידו על העליונה. (אוצרות הפרשה)

"ויריצוהו מן הבור ויגלח ויחלף שמלותיו ויבא אל פרעה" (מא, יד)

תריסר שנים היה יוסף כלוא בבור תחתיות, כל יום נמשך בעיניו כנצח, ואיש לא טרח להוציאו משם, אך כאשר הגיע אותו רגע שגזר הקב"ה להוציאו לחפשי, בבת אחת התרחש הכל במהירות מפתיעה: הריצוהו במהירות מבית הסהר לארמון המלוכה, ולא

סיפר נכדו של הרה"צ ר' אשר פריינד... הייתי צריך לנסוע לבני ברק ולא היה לי כסף. באתי לרב אשר וביקשתי ממנו. אך לא היה לו מאומה באותה שעה. **"לך לתחת האוטובוס וה' יזמן לך כסף בדרך"** אמר לי. רק יצאתי מביתו, וברחוב הטורים בא לקראתי ר' יהודה פרוש ואומר לי "אני חייב לך 200 ₪ אפשרי להחזיר לך כעת...?" ונתן לי 200 ₪. **נדהם הייתי כולי** למראה הגילוי, חזרתי לביתו של רב אשר, סיפרתי לו על ההשגחה הפרטית והראיתי לו את הכסף. רב אושר חיין, "תן לי את הכסף, וכעת לך לאוטובוס **בידיים ריקות...**" נתתי לו את הכסף. אבל אחרי רגע הוא החזיר לי ואמר: **אתה לא תחזיק מעמד...** (החזיק היום - ספינקא)

הזמן, יריצונו מן הבור.

"ועתה ירא פרעה איש נבון וחכם... יעשה פרעה ויפקד פקידים... ויקבצו את כל אוכל... והיה האוכל לפקדון"... (מא, לג-לו)

כתב רבי אברהם בן הרמב"ם ז"ל (בשם רבי אברהם החסיד): החמלה והרחמנות של יוסף על העם, היא שהניעה אותו לתקן תקנה של חסד עליהם בצרה שהם עומדים לפניה. בתקופה שהסכים הגרי"ש אלישיב זצ"ל להוסיף "קבלת קהל" קצרה נוספת סמוך לתפלת מנחה בצהרים שוחחו עמו על חשיבות מדת החסד. וכך אמר: "תורה הולכת יחד עם חסד! מי

ליקוטים וסיפורים נפלאים - מקץ

"הנמצא כזה - ...אם נלך ונבקשנו - הנמצא כמוהו?! (רש"י).
יש להבין מה כוונת רש"י באומרו "אם נלך ונבקשנו".
הביאו לבאר בשם החיד"א: חז"ל (מגילה יב:) מספרים שכאשר
ביקש אחשוורוש לדון את ושתי על שלא באה לפניו, שלח
לקרוא לחכמי הסנהדרין וביקש שייעצו לו מה לעשות עמה.
השתמשו חכמי ישראל מלעסוק בדינה של ושתי, בטענה שכיון
שהם גלו מארצם - שוב אין להם יישוב הדעת כראוי להכריע.
"לך לעמון ומואב", כיוונו חכמי ישראל את אחשוורוש, "שהם
יושבים בארצם כמו יין שיושב על שמריו".
לפי דברי חכמי ישראל לאחשוורוש, נוכל להבין את התפעלות
פרעה מיוסף: הרי אף אם נלך לחפש חכם שיושב בארצו
ובמקומו ודעתו מיושבת עליו, לא נמצא חכם כמו יוסף.
וזהו ביאור הלשון ברש"י: אף "אם נלך", למקומו של החכם,
"ונבקשנו", עדיין לא נמצא חכם כמו יוסף שנמצא בגלות ובכל
זאת "רוח אלוקים בו" ...
(במחשבה תחילה)

"אין נבון וחכם כמוך" (מא, לט)

יש להתבונן מה טעם אמר
פרעה ליוסף "אחרי הודיע
אלוקים אותך את כל זאת אין
נבון וחכם כמוך". והלא יכול
היה להתחיל מיד "אתה תהיה
על ביתי ועל פיך יישק כל עמי",
שכן אף אחד מלבד יוסף לא
ידע לפתור אל נכון את החלום.
עוד זאת יש לדקדק, פרעה
משיב ליוסף בלשון שאמר
"אירא פרעה איש נבון וחכם" -
"אין נבון וחכם כמוך". אלא
שזאת יש להבין: מה טעם

הקדים 'נבון' ל'חכם'. הרי חכם הוא המבין מה שלפניו ונבון הוא
המבין דבר מתוך דבר. אם כן, שורת הדין נותנת שאם הוכתר
מאן דהוא בתואר 'נבון' בוודאי שהוא 'חכם'.

הפקידים הסתובבו בחנות הגדולה בנחת ורשמו בפנקסיהם
הערות, חבריהם ממחלקת המדידות הסתובבו עם סרטי מדידה
והעריכו את מספר המטרים הרבועים בחנות הענק.
לאחר שומה רצינית ומעמיקה, שבו לבעל החנות שעמד אצל
הקופה ומסרו לו מסמך רשמי ובו הערכתם המקצועית, על
כמות המס שעליו לשלם בתור ארנונה על שטח החנות ובתור
מס על הרווחים שצפוי הוא להרוויח.
בעל החנות הזדעק: "וכי אני רוטשילד??? מה פתאום לשלם
סכום כזה גדול?"

הפקידים לא התרגשו יתר על המידה ורק החוו בידם על החנות
הענקית וכמויות הסחורה המשובחת שבה.
"אתם צודקים לגבי החנות", ניסה בעל הבית להמתיק את רוע
הגזירה. "היא אכן שלי והמס עליה מוצדק. אולם איך תעריכו את

שאינו עוסק בחסד, עמוד התורה שלו שבור, ואינו שלם!" ונשאל
הגרי"ש: אימתי עוסק הוא בעשיית חסד? הלא אינו מנהל גמ"ח
וכדומה? והשיב: "לסגור את הגמרא ולשמוע אנשים פעמיים
ביום - זה חסד! הענין של קבלת קהל קשה מאד עבורי, כי הדבר
מוציא אותי מהלימוד בכך שצריך להכנס לעניניהם ולרכז המוח
בדבריהם".

בכל ערב פסח בשעת בוקר אחר התפלה ב"תפארת בחורים"
התקבצו כל הבכורות שבין המתפללים עם כל הציבור להאזין
ל"סיום מסכת" שערך הגרי"ש.
הגרי"ש לא היה בכור, שני הוא במשפחה והנולד לפניו נפטר ל"ע
בהיותו תינוק...!
אחד מנכדיו שאל אותו בערב פסח: "מדוע עושה סבא סיום
הלא אינו בכור?" ענה הגרי"ש: "מכל מתפללי בית המדרש עולה
לי בנקל לעשות סיום מסכת, משום כך נהגתי לעשות סיום,
בתור חסד עם המתפללים".
(גדולה שימושה)

"איש נבון וחכם" (מא, לג)

ביומו האחרון של גדול הדור
הגאון רבי יצחק אלחנן
ספקטור זצ"ל מקובנא, כאשר
היה חולה ונטה למות, נכנס
הרופא והכריע כי הוא גוסס.
בעקבות דברי הרופא הגיעו
ובאו ה"חברא קדישא" לומר
את הפסוקים כמנהגם.
אמנם "רוב גוססים למיתה"
אבל קרה כעין נס. רבי יצחק
אלחנן פקח לפתע את עיניו
ושב לעצמו. והנה מיד
כשנפקחו עיניו הוא ראה את

כל הציבור סביב מיטתו ופסוקים בפיהם... וביניהם מצוטט
יהודי גביר, שיש לו קרוב תלמיד חכם עני העומד לפני חתונת
בתו.

פנה אליו רבי יצחק אלחנן ואמר לו: "תשמע, עליך מוטל החיוב
של "ומבשרך לא תתעלם" לסייע לקרובך העני בן תורה. ניסה
הגביר להתחמק: "רבי, קשה לי לתת את כל הוצאות החתונה".
אמר לו רבי יצחק אלחנן: "אם אתה מתחייב, אני מבטיח לך
שאהיה מליץ טוב עליך. כדאי לך!"
הגביר שמע ונכנס לו תאבון... "רבי אני מבטיח. יהיה בסדר. אני
מתחייב..." אמר.

רבי יצחק אלחנן סגר שוב את העינים ונסתלק לבית עולמו. הכל
נתרגשו לראות מה העסיק את גדול הדור ברגעיו האחרונים.
צרכיו של יהודי. (יחי ראובן)

"הנמצא כזה איש אשר רוח אלוקים בו" (מא, לח)

ליקוטים וסיפורים נפלאים - מקץ

כאילו היא תועיל להם מול שליט מצרים. לפיכך מוצאים אנחנו שרק כאשר מצאו האחים את כספם בפי אמתחותיהם יצא ליבם ויחרדו איש אל אחיו; ואילו בכל אותה העת אשר יוסף נטפל אליהם על לא עוול בכפם, לא מצאנו כלל כי האחים התייראו ויחרד ליבם. אלא שהן הן הדברים: כל עוד לא החזיר להם יוסף את הכסף, סברו האחים כי מצויה ברשותם עצה הגונה להטות את ליבו של המלך לטובתם, וזאת על ידי שישחדוהו בכסף רב ויעניקו לו מממונם, ומחמת כן הם לא התייראו יתר על המידה. אולם כשראו כי הם אינם עומדים מול גוי תאב ממון רגיל, אלא מול מי שבז לכסף, עד שהוא נכון לוותר אפילו על כספו, או אז התייראו ויחרד ליבם, בראותם כי את המלך הזה אי אפשר לקנות בכסף...

(ושלל לא יחסר)

"הן כסף אשר מצאנו בפי אמתחותינו השיבנו אליו מארץ כנען ואין נגנוב מבית אדונך" (מד, ה)

מעשה שאירע בעיר לאדז', יהודי חתר חתירה תחת כותלו של שכנו הגוי וגנב ממנו סכום כסף גדול. השכן הגוי הרגיש כי ידו של השכן היהודי במעל ובא לפני רב העיר הגאון רבי אליהו חיים מייזל זצ"ל וסיפר לו את שאירע וכי הוא חושד בשכנו היהודי... נחלץ הרב להציל עשוק מיד עושקו ובכך לקדש שם שמים בגויים. ובמוחו הביזק רעיון היאך להוציא הודאה מפורשת מפי הגנב.

הוא שלח לקרוא ליהודי, וכשהגיע, סיפר לו כמסיח לפי תומו, שזה עתה נזדמן לו לשמוע כי יש ברשותו סכום גדול בכסף מזויף, והרי ידוע כי לפי חוקי המדינה זוהי עבירה גדולה שעונשה חמור עד מאד, ולכן הוא מציע לו להזדרז ולהוציא את הכסף מרשותו כדי שלא יתפסוהו ויענש.

כאשר שמע היהודי את הדברים אחזוהו חיל ורעדה וגילה באזני הרב כי הכסף הזה אינו שלו כלל, אלא גנבם מבית שכנו הגוי, והתחיל לבכות ולהתחנן בפני הרב שיציל אותו מהסכנה המרחפת עליו. אמר לו הרב: אם מקבל אתה על עצמך להביא מיד את כל הכסף לביתי, אני לוקח עלי את כל האחריות ולך לא יאונה כל רע.

שמח היהודי להתפטר מהכסף "מזויף" והביאו לבית הרב, והשיב הרב את הכסף לבעליו ובכך התקדש שם שמים אצל כל גויי הסביבה כשהתפרסמה חכמתו ופיקחותו של רב היהדים במשפט הצדק והיושר.

לאחר מעשה, קרא שוב הרב לאותו יהודי שנכשל בגניבה, וגילה לו את האמת שהכסף היה כשר ולא מזויף אך מעשהו היה פסול ומזויף, כי גזל עכו"ם אסור ופסלם מלכו של עולם. והזהירו לבל ישוב לכסלה, ויתקן מעתה את דרכיו.

א לוס שבת

הסחורה כשלי ותחייבו אותי מס עליה. הרי עבור הסחורה הזו לקחתי אשראי ענק מהבנקים וכל אגורה מההלוואה אצטרך להשיב בתוספת ריבית. על סכום זה איני צריך לשלם מס." "אם העניקו לך אשראי כל כך גבוה", ביטל הפקיד הראשי את טענתו, "הם בטוחים שיש לך מהיכן להשיב להם. אחרת, לא היו נותנים לך אשראי..."

משל נפלא זה הביא הגאון רבי יעקב קראנץ, המגיד מדובנא, להסביר את הדין ודברים בין יוסף לפרעה: יוסף טען שאין החכמה משלו כי אם "אלוקים יענה את שלום פרעה".

שמע פרעה את צורת פתרון החלום ואת המסקנה שהפיק מכך יוסף הלכה למעשה, בדמות פקידים שיאספו תבואה בשנות השבע וישמרו אותה לשנות הרעב, והשיב ליוסף: "יתכן שאין החכמה משלך, אולם אם משמים קיבלת 'אשראי' כה גבוה, קיבלת כזו יכולת לפתור חלומות בצורה נבואית - מוכרח להיות ש"אין נבון וחכם כמוך". אשר על כן "אתה תהיה על ביתי ועל פיך יישק כל עמי"...

לפי האמור יש לומר בדרך רמז, שהתורה מעודדת כל אחד ואחד מאיתנו בפסוק זה. פעמים שמרגיש אדם שאין משמעות למעשיו, שהוא 'לא שווה' וכל כיוצא בזה, תחושה זו אינה נכונה בוודאות. ומנין הביטחון? שכן הקב"ה נתן לו כישרונות ייחודיים ותכונות טובות ויצר אותו באופן שאין זהה לו בתבל - כשם שאין פרצופיהם שווים כך אין דעתם שווה.

"אחרי הודיע אלוקים אותך את כל זאת", כיון שבראך הקב"ה במתכונת מיוחדת זו, ואת זה הוא נתן רק לך, "אין נבון וחכם כמוך", בוודאי שיש לך תפקיד. ואם הבורא יתברך נתן לך אשראי - הוא ידע שיש לך אפשרות לפרוע אותו!

עתה נבין מדוע הוקדם ה'נבון' ל'חכם', שכן עליך להתבונן בחכמה ובכישרון שקיבלת, או אז תדע לבטח "אין נבון וחכם כמוך". אחרי התבוננות שכזו "אתה תהיה על ביתי", כי את התפקיד שמוטל עליך לעשות בעולם - אין מי שיכול לעשות במקומך... (במחשבה תחילה)

"ויצו יוסף וימלאו את כליהם בר ולהשיב כספיהם איש אל שקו ולתת להם צדה לדרך ויעש להם כן" (מב, כה)

פרפרת נאה הגיד כ"ק האדמו"ר מגור שליט"א, על כך שיוסף הצדיק הורה להחזיר לאחיו שלא הכירוהו, את כספם.

מאז ומקדם ידעו בני ישראל, כי את אומות העולם ניתן לשחד בממון ולקנותם במתנת יד. כל השתדלנים לדורותיהם היו מעניקים לצורך היהודים התורן סכומי כסף מכובדים ומתנות יקרות, כדי להשקית בכך את צמאונם לדם היהודי.

ביקש יוסף להראות כי אצלו אין עצה זו תקפה, אין הוא אוהב כסף ורודף בצע, ואדרבה אפילו את הכסף שקיבל מהם כדת וכדין הרי הוא מחזיר להם, ובכך יידעו האחים כי אין הם יכולים להסתמך על עצת השוחד,